

[Dagmar Andreassen.]

til, hvilke næringsstofpræparater folk har lyst til at spise? De må jo ikke markedsføres, hvis de kan virke skadeligt. Jeg vil da gerne sige rent ud, at jeg vil meget, meget nødig bemyndige ministeren til sammensætningen af Minalka, for at tage et ganske aktuelt eksempel.

§ 21 bemyndiger ministeren til at foreskrive visse sammensætninger af levnedsmidler. Den bemyndigelse findes jo også i dag og har kun været brugt i meget begrænset omfang. Jeg kunne godt have lyst til at spørge ministeren: er det meningen, at den skal bruges i større omfang, og er det meningen, at man vil sætte ind over for det, der i dag er en tydelig fejlernæring i den danske befolkning, nemlig et alt for stort fedtforbrug?

Selv om jeg har talt mellem 40 og 50 bemyndigelser i lovforslaget, tror jeg, der burde have været i hvert fald én til. § 25 bør være en bemyndigelse og ikke et bastant krav. Den siger, at alle færdigpakkede levnedsmidler skal forsynes med en række oplysninger, f. eks. tidspunkt for pakning. Men forbrugeren har ikke nogen interesse i at vide, hvornår hugget sukker er pakket, og frosne ærter er man måske interesseret i årgangen af, men ikke i, hvornår de kom i detailpakning. Rødvin er man ligesådan interesseret i årgangen af, men ikke i, hvornår den blev hældt på flasker. Når der skal skrives sidste salgsdag eller holdbarhedstidens udløb, er det jo pjat for en hel række af levnedsmidler, selv om det kan være i orden for dem, der har begrænset holdbarhed.

Det er også et bastant krav efter stk. 2, at der skal være deklaration af næringsindhold. Jeg er tilbøjelig til at mene, at deklarationer bør være forbeholdt de ting, som kan betegnes som madvarer. Det er kun med til at forvirre folk, hvis der er deklarationer på alt muligt. Det har været sådan — og det er også blevet nævnt af en af de tidligere talere — at det i de senere år er blevet en anbefaling, at der er deklarationer på, uanset hvad der står i dem, og det hænger sammen med, at de færreste endnu har lært at læse deklarationerne. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis vi skal have folk til at interessere sig for næringsværdien, må man kun have deklarationer på de ting, der har næringsværdi. Postevand og bolsjer og bolsjevand bliver

ikke bedre af en deklaration, og desuden vil deklarationer være med til at fordyre varen.

I stk. 5 i samme paragraf står der, at der skal være angivelse af vægt eller literindhold af alle levnedsmidler. Ja men det gør jo ikke noget, hvad en flødekaramel vejer, vi kan jo se, hvor stor den er; og hvor meget der er i en flaske frugtfarve, er jo også ligegyldigt. Kan vi ikke nøjes med at få det på de ting, hvor det virkelig har betydning? Det bør være en bemyndigelse.

Jeg må til gengæld sige, at jeg er glad for, at man også har fået stk. 4 med, som giver lejlighed til også at kræve mærkning af andet end det færdigpakkede. Så kan det jo være, at det bliver påbudt, at ting, der har været frosset ned, og som bliver tøet op igen, skal være mærket med, at de har været frosset.

I § 28 er jeg direkte utilfreds med indholdet. Der står, at levnedsmidler ikke må angives at være særlig egnede for bestemte aldersgrupper, sygdomme el. lign. Ja men hvis de nu er egnede, hvorfor må de så ikke det? Nu kan man læse af bemærkningerne, at for fremtiden må man ikke sælge noget under angivelse af børnemad. Jeg er bange for, at opfindsomheden så vil komme til at ligne den, der blev udvist, da man havde forbudt at skilte med, at man solgte kyllinger. Dér så jeg på et hus et skilt sat op: „Vi er stadig væk fulde af pip“.

Jeg tror, at man her går alt for vidt, man strammer gældende lov. Jeg vil meget hellere være med til at gå den anden vej. Er dette her ikke gamle fordomme, der slår igennem, fordomme fra en tid, hvor det var et problem at få folk til at gå til læge med deres lidelser? Den situation har vi jo slet ikke mere; jeg vil næsten sige tværtimod.

Vi har brug for alle tænkelige midler til at få folk til at spise det, de trænger til, for at vi kan virke for en bedre helbredstilstand. Lad os endelig få folk til at forstå, at det et meget langt stykke hen ad vejen er deres eget ansvar, hvordan deres sundhedstilstand er, og ikke lægens ansvar. Der er mange ting i dag, der sælges som særlige sundhedstilsbud og også efter folkemedicinen som virkende mod forskellige sygdomme. I dag må det ikke stå på flaskerne, man skal læse det andre steder. Jeg kan ikke se, der sker noget ved, at man må annoncere med, at hyldebærsaft er godt mod forkølelse og jord-